

Poz. 28

UCHWAŁA NR 42
RADY NAUKOWEJ DYSCYPLINY
NAUKI O KOMUNIKACJI SPOŁECZNEJ I MEDIACH

z dnia 23 września 2020 r.

**w sprawie opinii Rady Naukowej Dyscypliny Nauki o Komunikacji Społecznej
i Mediach UW dotyczącej odwołania złożonego przez
dr Dorotę Kamisińską do Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów**

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. 2016 r. poz. 882 z późn. zm.) w zw. z art. 179 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. poz. 1669 z późn. zm.), uchwała się, co następuje:

§ 1

Rada Naukowa Dyscypliny Nauki o Komunikacji Społecznej i Mediach UW negatywnie opiniuje odwołanie złożone przez dr Dorotę Kamisińską do Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów od uchwały z dnia 27 maja 2020 r. w sprawie odmowy nadania dr Dorocie Kamisińskiej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie *nauk społecznych*, w dyscyplinie *nauki o komunikacji społecznej i mediach*.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

W dniu 27 maja 2020 r. Rada Naukowa Dyscypliny Nauki o Komunikacji Społecznej i Mediach Uniwersytetu Warszawskiego, działając na podstawie art. 18a ust. 11 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2016 r. poz. 882 z późn. zm.) w zw. z art. 179 ust. 2 i 3 pkt. 2 lit b ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. poz. 1669 z późn. zm.), dalej „ustawa o stopniach i tytule naukowym” podjęła uchwałę w sprawie odmowy nadania dr Dorocie Kamisińskiej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie *nauk społecznych*, w dyscyplinie *nauki o komunikacji społecznej i mediach*.

W dniu 4 lipca 2020 r. Habilitantka – dr D. Kamisińska złożyła odwołanie od uchwały nr 30 Rady Naukowej Dyscypliny Nauki o Komunikacji Społecznej i Mediach Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 27 maja 2020 r. w sprawie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego. Odwołanie zostało złożone w ustawowym terminie.

W odwołaniu Skarżąca zarzuciła Radzie Naukowej Dyscypliny:

1) naruszenie art. 7, 8 § 1, 11 i 77 § 1 i 80 k.p.a. w związku z art. 29 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym poprzez nierozpatrzenie w sposób wyczerpujący materiału dowodowego w postaci uchwały Komisji Habilitacyjnej i protokołu Komisji Habilitacyjnej z dnia 10 marca 2020 r. oraz recenzji i opinii dorobku habilitacyjnego zgromadzonego w postępowaniu habilitacyjnym, oraz przekroczenie granic swobodnej oceny materiałów dowodowych zgromadzonych w postępowaniu habilitacyjnym, a także nieustalenie prawdziwego stanu faktycznego, naruszenie słusznego interesu habilitantki, niedziałanie w sposób budzący zaufanie habilitantki i niewyjaśnienie habilitantce zasadności przesłanek, którymi kierowała się Rada Naukowa Dyscypliny odmawiając nadania stopnia doktora habilitowanego;

2) naruszenie art. 18a ust. 11 i 13 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym poprzez wydanie skarżonej uchwały jako sprzecznej z uchwałą Komisji Habilitacyjnej z dnia 10 marca 2020 r.;

3) naruszenie art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 k.p.a. w związku z art. 29 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym poprzez sporządzenie niewłaściwego uzasadnienia skarżonej uchwały;

4) wydanie uchwały, która narusza ducha prawa wyrażonego w ustawie o stopniach naukowych i tytule naukowym;

5) naruszenie art. 16 ust. 1 i 2 w związku z art. 18a ust. 11 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. nr 196, poz. 1165) poprzez odmowę nadania stopnia doktora habilitowanego pomimo spełnienia przez habilitantkę kryterium znacznego wkładu w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazywanie się istotną aktywnością naukową lub artystyczną;

6) naruszenie art. 179 ust. 2 i 3 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2018, poz. 1669) poprzez ich niezastosowanie.

Skarżąca wniosła także:

- na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości oraz przekazanie sprawy do rozpatrzenia przez Radę Naukową Dyscypliny Nauki o Komunikacji Społecznej i Mediach Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie;

- na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym w związku z art. 132 § 1 k.p.a. o uwzględnienie odwołania przez Radę Naukową Dyscypliny i wydanie uchwały zmieniającej zaskarżoną uchwałę poprzez nadanie Skarżącej stopnia naukowego doktora habilitowanego;

- na podstawie § 19 Statutu Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów o powołanie odpowiednich recenzentów do ponownego rozpatrzenia dorobku naukowego Skarżącej, uchwały Komisji Habilitacyjnej z dnia 10 marca 2020 r., recenzji zgromadzonych w postępowaniu habilitacyjnym oraz całości akt postępowania habilitacyjnego;

- na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym w związku z art. 77 § 1 oraz art. 78 § 1 k.p.a. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z: 1) recenzji wydawniczej dr. hab. Grzegorza Bilińskiego, 2) recenzji wydawniczej dr. hab. Ryszarda Filasa na okoliczność udowodnienia spełnienia przez habilitantkę kryteriów nadania stopnia doktora habilitowanego;

- na podstawie art. 34b i art. 29 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym w związku z art. 24 § § pkt 1, 4, 5 k.p.a. o wyłączenie w pełnym zakresie (przewodniczenie pracom sekcji (zespołów), wyznaczenie superrecenzentów, głosowanie, opracowanie i podpisanie dokumentów itp. itd.) z posiedzeń Zespołu V Nauk Społecznych Rady Doskonałości Naukowej rozpatrującej odwołanie prof. dr hab. Jadwigi Woźniak-Kasperek jako osoby biorącej udział w postępowaniu habilitacyjnym z funkcją sekretarza.

Odnosząc się do powyższych zarzutów i wniosków Rada ustaliła, co następuje:

Po przeanalizowaniu zarzutów podniesionych w odwołaniu i po przeprowadzonej dyskusji Rada Naukowa Dyscypliny nie znalazła argumentów na poparcie odwołania Habilitantki. Podniesione zarzuty w dużej części dotyczą rzekomej wadliwości zaskarżonej uchwały jako zdaniem Skarżącej: 1) sprzecznej z opinią Komisji habilitacyjnej, 2) zawierającej uzasadnienie, które nie wykazuje, dlaczego Rada Naukowa Dyscypliny odmówiła wiarygodności recenzjom przygotowanym w postępowaniu oraz uchwale Komisji habilitacyjnej.

Przedstawione w załączeniu do odwołania recenzje wydawnicze dr. hab. Grzegorza Bilińskiego oraz dr. hab. Ryszarda Filasa nie mogą stanowić materiału dowodowego w sprawie w związku z ich odmienną funkcją w systemie nauki, implikującą między innymi, zgodnie z dobrymi praktykami w nauce, wyłączenie autorów recenzji wydawniczych z możliwości uczestnictwa w pracach Komisji habilitacyjnej w toku postępowania habilitacyjnego. Powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego. Sąd ten podkreśla (wyrok NSA z dnia 27 października 2006 r., sygn. akt I OSK 192/06), że w postępowaniu przed

Centralną Komisją postępowanie dowodowe ogranicza się do uzyskania recenzji oraz stanowisk sekcji. Należy wskazać także, że jakakolwiek wstępna, pozytywna ocena dorobku naukowego Habilitantki nie może w żaden sposób przesądzać o przebiegu i wyniku postępowania habilitacyjnego. Habilitantka sama ponosi odpowiedzialność za podjęcie decyzji dotyczącej złożenia wniosku o wszczęcie postępowania habilitacyjnego i tym samym poddania merytorycznej ocenie przedstawionego dorobku naukowego, zgodnie z przepisami określającymi procedury w postępowaniu habilitacyjnym, jak również sama wskazuje jednostkę właściwą do rozpatrywania sprawy.

Przechodząc do analizy odwołania w pierwszej kolejności ustalono, że zachowane zostały wymogi proceduralne dotyczące postępowania habilitacyjnego. Po wszczęciu postępowania habilitacyjnego została powołana przez Centralną Komisję komisja habilitacyjna, w skład której weszły osoby o uznanej renomie naukowej, w tym międzynarodowej w dziedzinie *nauk społecznych*, w dyscyplinie *nauki o mediach* (obecnie: *nauki o komunikacji społecznej i mediach*), a także – z uwagi na interdyscyplinarny charakter dorobku – w dyscyplinie *nauki o sztukach pięknych*. Komisja habilitacyjna dokonała oceny osiągnięć Habilitantki zgodnie z obowiązującymi przepisami, tj. zarówno w oparciu o przedstawione recenzje, art. 16 ustawy o stopniach i tytule naukowym jak również w oparciu o kryteria oceny osiągnięć przewidziane w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Rada Naukowa Dyscypliny Nauki o Komunikacji Społecznej i Mediach Uniwersytetu Warszawskiego rozpatrując wniosek dr Doroty Kamińskiej o nadanie stopnia doktora habilitowanego dokonała wnikliwej analizy dokumentacji postępowania habilitacyjnego, w szczególności opinii Komisji habilitacyjnej, trzech recenzji oraz protokołu z posiedzenia Komisji, jak również po zapoznaniu się z obszernym sprawozdaniem z obrad Komisji przedstawionym podczas posiedzenia Rady Naukowej Dyscypliny przez sekretarz Komisji habilitacyjnej prof. dr hab. Jadwigę Woźniak-Kasperek, a także po przeprowadzonej merytorycznej i popartej wnikliwą argumentacją dyskusji, podjęła w prawidłowy sposób uchwałę o odmowie nadania dr Dorocie Kamińskiej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie *nauk społecznych*, w dyscyplinie *nauki o komunikacji społecznej i mediach*.

Odnosząc się do zarzutów Skarżącej należy wskazać, co następuje:

Całkowicie dowolne i pozbawione podstaw prawnych jest twierdzenie, iż dla Rady Naukowej Dyscypliny merytorycznie wiążąca powinna być uchwała Komisji habilitacyjnej, wyrażającej opinię w przedmiocie nadania stopnia naukowego. Nie wynika ono w żaden sposób z obowiązujących przepisów i pozostaje w sprzeczności z formą, jaką przybiera uchwała – opinia ma, co do zasady, charakter niewiązący. Jak zostało wyjaśnione w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 3 lutego 2016 r. I OSK 2371/15 Rada Wydziału (obecnie Rada Naukowa Dyscypliny) jest organem kolegialnym, który biorąc pod uwagę całość okoliczności sprawy, zarówno przemawiających na korzyść pozytywnej oceny

osiągnięć Habilitantki, jak i przeciwko niej, podjęta w głosowaniu autonomiczna decyzje o sposobie rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Podobnie wypowiedział się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 listopada 2019 r. (II SA/Wa 1246/19) – „Uchwała komisji również nie jest wiążąca dla rady wydziału, która kieruje się oczywiście opinią komisji (wraz z uzasadnieniem) i pełną dokumentacją postępowania, ale żaden przepis nie nakłada na radę wydziału obowiązku głosowania zgodnie z opinią komisji”.

Wywiedzione jedynie z faktu podjęcia przez Radę Naukową Dyscypliny uchwały o treści przeciwnej do opinii wyrażonej w uchwale Komisji habilitacyjnej sugestie dotyczące podejrzenia o brak transparentności działania Rady Naukowej Dyscypliny, w świetle przytoczonej wyżej argumentacji uznać należy za nieuzasadnione.

Należy również wskazać, że tok postępowania i sposobu argumentowania przez członków Rady Naukowej Dyscypliny znalazł swoje obszerne odzwierciedlenie w protokole z posiedzenia Rady oraz w treści uzasadnienia uchwały odmawiającej nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Analiza osiągnięć Habilitantki, jaka miała miejsce przed podjęciem uchwały została przeprowadzona rzetelnie i fachowo, została wyrażona w merytorycznej dyskusji podczas posiedzenia Rady Naukowej Dyscypliny, podczas której dokonano w szczególności prezentacji oraz analizy argumentów pozytywnie i negatywnie opiniujących poszczególne składniki dorobku Habilitantki, zawartych w dokumentacji postępowania, w tym w recenzjach, treści uzasadnienia uchwały zawierającej opinię Komisji habilitacyjnej. Wyniki tejże wnikliwej analizy wyrażono następnie w głosowaniu nad treścią uchwały.

W świetle szczególnej staranności i merytorycznej uważności Rady Naukowej Dyscypliny w procedurze prezentacji i uzasadniania wszystkich opinii zgłaszanych w toku postępowania habilitacyjnego zarzuty: 1) niekierowania się przez Radę Naukową Dyscypliny przy ocenie dorobku Habilitantki poszukiwaniem prawdy i regułami logiki, 2) niezgody na treść recenzji i kwestionowania ich jako dowodów w sprawie, 3) braku szczegółowego, merytorycznego i wyczerpującego uzasadnienia wypracowanego stanowiska, 4) dowolności uzasadnienia skarżonej uchwały, należy uznać za bezzasadne.

Habilitantka odniosła się ponadto obszernie do wybranych argumentów merytorycznej oceny jej dorobku naukowego, zawartych w uzasadnieniu do skarżonej uchwały. Kwestionowanie ich zasadności ma charakter polemiczny, a argumentacja dowodzi, paradoksalnie, słuszności sformułowanych w uzasadnieniu zarzutów. Habilitantka, co należy wskazać, kwestionuje argumenty merytoryczne, które sformułowane zostały jako składniki krytycznej oceny dorobku, wykazującej istotne jego mankamenty i zawarte wprost w treści recenzji, którym w innym miejscu, ograniczając wnioski z nich płynące do wyrażonych konkluzji, Skarżąca przyznaje status opinii eksperckich. Argumentacja recenzencka, o której mowa, podjęta została następnie w dyskusji i rozpatrzona podczas posiedzenia Rady Naukowej Dyscypliny, co w konsekwencji znalazło swoje odzwierciedlenie w treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały.

Skarżąca wskazuje na „niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały”. Zarzut ten jest bezpodstawny. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem wydanie decyzji bez podstawy prawnej zachodzi wówczas, gdy decyzja nie ma oparcia w żadnym z przepisów prawa obowiązujących w dacie jej wydania. Natomiast samo niewskazanie podstawy prawnej, w sytuacji, gdy ona istnieje nie uzasadnia twierdzenia, że decyzje wydano bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 stycznia 2018 r. I OSK 717/15).

Reasumując, Skarżąca sformułowała szereg zarzutów, które w zasadniczej części oparte zostały na zakwestionowaniu uchwały odmawiającej nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego jako podjętej w sprzeczności z opinią Komisji habilitacyjnej oraz na zarzucie o wadliwym uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Jednocześnie Habilitantka nie sformułowała zarzutów wskazujących na naruszenie przepisów postępowania habilitacyjnego. W zakresie oceny merytorycznej dorobku naukowego Habilitantki Rada Naukowa Dyscypliny uznała, że przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe nie spełnia przesłanek wynikających z art. 16 ust. 1 ustawy o stopniach i tytule naukowym, w szczególności nie stanowi znacznego wkładu w rozwój dyscypliny naukowej *nauki o komunikacji społecznej i mediach*, a jej pozostała aktywność naukowa nie ma charakteru istotnego.

W związku z powyższym Rada Naukowa Dyscypliny Nauki o Komunikacji Społecznej i Mediach Uniwersytetu Warszawskiego prawidłowo podjęła decyzję o odmowie nadania dr Dorocie Kamińskiej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach i brak jest podstaw dla poparcia odwołania Habilitantki.

Przewodniczący Rady Naukowej Dyscypliny Nauki o Komunikacji
Społecznej i Mediach: *R. Cieślak*